

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 1 Αὐγούστου 1955 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 213— Τριμὴ Φύλλον Δεχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙΣ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ ΚΑΙ Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ὁ Πάπας δὲν ἐβαρύνθη νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸ Βατικανόν. Δὲν ἔπαυσε νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του θὰ τοποθετηθῇ ἐκτός τῆς καθιερωμένης Παπικῆς Τιάρας καὶ τὴν ἐπισκοπικὴν Μίτραν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω λίαν προσφάτως, τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, ἐξαπέλυσε «ἐνωτικὴν ἐπίθεσιν» πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους.

Τὸ πρόσφατον αὐτὸ διάβημα τῆς παπασύνης ἐπαναφέρει πρὸς ἐξέτασιν τὸ ὅλον θέμα τῶν σχέσεων τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Λόγοι ἱστορικοί, ψυχολογικοὶ καὶ πνευματικοὶ ἐπέφεραν τὴν διάσπασιν τῆς Μιάς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐξετάσωμεν τοὺς λόγους αὐτούς. Γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι ἐὰν τὸ πνεῦμα τῆς Ἀγάπης ἐδέσποζε εἰς τὰς σχέσεις τῶν χριστιανῶν καὶ πρὸ παντός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἡ Ἐκκλησία θὰ ἦτο ἡνωμένη καὶ ἴσως ἡ πορεῖα τῆς ἀνθρωπότητος διαφορετικὴ.

Μετὰ τὴν διάσπασιν αὐτὴν ἐκάστη πλέον Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ ἰδίαν πορείαν καὶ ἡ μὲν Ἀνατολικὴ παραμένει μέσα εἰς τὰ αἰώνια ὅρια, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ πατέρες εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, δικαιοδικῶς ὀνομαζομένη Ὀρθόδοξος, ἐνῶ ἡ Δυτικὴ προσέθεσε νέας ἀντιλήψεις, νέας δοξασίας, ξένας καὶ ἀντιθέτους πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως. Πρὸ παντός δὲ ἡ μὲν Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διεφύλαξε τὸ χριστοκεντρικόν της πολίτευμα, ἐκφραζόμενον κατὰ τὸν δημοκρατικὸν τρόπον τῆς ἰσότητος ὅλων τῶν ἐπισκόπων ἔναντι τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ συνυπευθύνου πάντων ἔναντι τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἡ Δυτικὴ διεμόρφωσε κοσμοκεντρικὸν πολίτευμα, θεωροῦσα τὸν ἄνθρωπον Πάπαν ὡς τὸν κατ' ἐξουσιοδότησιν (καὶ οὐχὶ κατὰ χάριν) ἀντιπρό-

σωπον τοῦ Κυρίου καὶ ἐξαίρουσα τοῦτον ἐν τῇ Διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ Μονάρχου, ἔχοντος ἐξουσίαν συμπληρώσεως, ἀναθεωρήσεως, νέας διατυπώσεως τῆς ἐπισήμως ἐν τοῖς Συνόδοις διατυπωθείσης Διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Εἰς πλέον δὲ τῶν ἀντιθέσεων αὐτῶν, αἵτινες διεπότισαν τὸ πνεῦμα, τὰς συνηθείας, τὰ ἔθιμα τῶν χριστιανῶν ἐκάστης Ἐκκλησίας, ἡ Δυτικὴ τοιαύτη συνεδέθη μὲ τὰ νεοπαγῆ ἔθνη τῆς Δύσεως, ἀποτελοῦσα τρόπον τινὰ τὴν κοινωνικὴν συνισταμένην τοῦ μωσαϊκοῦ τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης, Λογγοβάρδων, Φράγκων, Γερμανῶν, Γότθων, Βησιγότθων κλπ. Ἀπ' ἐναντίας ἡ Ἀνατολικὴ συνεδέθη μὲ τὰς τὰς τύχας τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, τοῦ ὁποῦ ἐπικρατέστερον στοιχεῖον ὑπῆρξε τὸ Ἑλληνικόν. Μοιραίως κατὰ τὸν κολοσσιαῖον ἀνταγωνισμόν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως αἱ Ἐκκλησίαι εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι. Ἡ ἱστορικὴ αὕτη τοποθέτησις ἀνέπτυξε εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἰδιαίτέρως τοὺς Ἕλληνας, συνεχίζοντας τὴν βυζαντινὴν παράδοσιν, μίαν ἀντιπάθειαν πρὸς τὰς κοσμοκρατορικὰς προθέσεις τοῦ παπισμοῦ. Τόση ἦτο ἡ ἀποστροφή τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν Πάπαν, ὥστε ὑπὸ τὸν βαρὺν γδοῦπον τῶν πιπτόντων ἐρειπίων τῆς κατακρημνιζομένης Αὐτοκρατορίας νὰ βροντοφωνοῦν «καλύτερα σαρκὶ τούρκικον παρά τιάρα παπικὴ».

Τὸ χάσμα ὡς ἐκ τούτου μεταξὺ Βατικανοῦ καὶ Ὀρθοδοξίας κατέστη ἀβυσσῶδες καὶ ἀγεφύρωτον.

Ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν δύναται νὰ νοηθῇ μόνον διὰ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν παλαιὰν χρυσὴν καὶ ἀφθαρτὸν βάσιν τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων. Καὶ τὸ καθῆκον αὐτὸ τῆς ἐπιστροφῆς βαρύνει κατὰ μείζονα λόγον τὴν ἀποστάτιδα Ἐκκλησίαν τῆς

Δύσεως, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐλάσσονα τὴν χωλαίνουσαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ γενικώτερον τῆς Ἀνατολῆς. Διότι, λόγοι εὐλικρινεῖας ἐπιβάλλουν νὰ διακηρύξωμεν, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ περιεργον Μωσαϊκὸν τῶν κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησιῶν ἐνῶ κατὰ θεωρίαν ἀποτελοῦν περιοχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ πράξει ὁμῶς ἀπέβαλαν τὸν αὐστηρὸν Ὁρθόδοξον χαρακτήρα καὶ ἐρωτοτροποῦν ἢ μὲ τοὺς προτεστάντας ἢ μὲ τοὺς καθολικοὺς.

Καὶ μόνον ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἑορτολογίου ἐν τῇ λειτουργικῇ πράξει πολλῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποδεικνύει τὴν μείωσιν τοῦ Ὁρθοδόξου ἐνδιαφέροντος. Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν ἐκτενέστερον ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον.

Ἐν ἐπιλόγῃ γράφομεν τὰ ἑξῆς: Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀχαλινώτου μονδερνισμού, ποῦ ὡς λίβας ξηραίνει πᾶσαν ἱκμάδα καὶ ῥόσον εὐσεβείας τὸ Βατικανὸν καὶ ἡ Ὁρθοδοξία (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ποῦ νοεῖται εἰς τοὺς ἐγκεφάλους τῶν «ἐκπροσώπων» τῆς) δὲν ἀποτελοῦν διαμετρικὴν ἀντίθεσιν, ἀλλὰ βαίνουν παραλλήλως πρὸς τοὺς κρημνοὺς τῆς ἀπωλείας.

Ὡστε δὲν ἀποκλείεται ἡ Ἐκκλησις τοῦ Βατικανοῦ νὰ εὕρῃ ἀπήχησιν, μεταξὺ τῶν «Ἐπισήμων Ἐκκλησιαστικῶν κύκλων». Τὸ κῦμα τῆς ἀναθεωρήσεως καὶ περιφρονήσεως τῆς παραδόσεως ἴσως μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς μίαν τοιαύτην κατάπληξιν.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Ἡ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΠΩΣ ΕΚΔΕΧΕΤΑΙ ΤΑΥΤΗΝ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ πνεύματος Θεοῦ φερόμενοι ἐλάλησαν ἄγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.

Ἱερὸς Χρυσόστομος

Ἐφ' ὅσον ἡ Ἁγία Γραφή περιέχει τὰς σωτηριολογικὰς διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι εἶναι συνυφασμέναι μὲ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς, κάθε ἄλλο παρὰ κοινὸν καὶ ἀνθρώπινον βιβλίον πρέπει νὰ θεωρηθῇ. Καὶ ἐφ' ὅσον λοιπὸν δὲν ὑντλεῖ τὸ κύρος του ἐκ τῆς φυσικῆς ἀλλὰ ἐκ τῆς ὑπερφυσικῆς περιοχῆς, λέγομεν ὅτι ἔχει ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἄρα εἶναι θεόπνευστον. Ἐν τούτοις εἰς τὸν ὅρον αὐτὸν δύνανται νὰ δοθοῦν ἀρκεταὶ ἐξηγήσεις ποῦ μεταξὺ τῶν διαφέρουν. Εἶναι π. χ. δυνατόν νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅπως καὶ ἐγένετο, ὅτι μὲ τὸν ὅρον θεοπνευστία ἐννοοῦμεν ὑπαγόρευσιν τῶν ἱερῶν κειμένων εἰς τοὺς ἱεροὺς συγγραφεῖς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χωρὶς οἱ τελευταῖοι νὰ εἶναι ἐνεργητικοὶ καὶ συντελεστικοὶ παράγοντες εἰς τὴν συγγραφὴν τούτων.

Ἦτο δηλ. ὡς νὰ περιέπεσον εἰς ἔκστασιν καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἔγραψαν τὰ βιβλία ὡς θὰ τὰ ἔγραφε καὶ πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν των. Ὁ ρόλος συνεπῶς τῶν προσώπων ποῦ ἔγραψαν π. χ.

τὰ Εὐαγγέλια εἴτε οὗτοι εἶναι αὐτόπται μάρτυρες, εἴτε μαθηταὶ τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, μειώνεται εἰς τὸ ἐλάχιστον, θὰ ἐλέγαμε μηδενίζεται. Ἡ μηχανικὴ ὡς ὠνεμάσθη αὐτὴ θεωρία δὲν κάμει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παραποιῇ τερατωδῶς τὸ νόημα τῆς θεοπνευστίας δανειζομένη τὰ ἐπιχειρήματά της ἐξ ἁλλοτρίων καὶ δὴ εἰδωλολατρικῶν περιοχῶν. Ὡς δηλ. ἐγένετο μὲ τὴν Σίβυλλαν τῶν Δελφῶν ἢ ὁποῖα εἰς στιγμὰς ἐκστάσεως καὶ μανίας ἐφθέγγετο ἄσυναρτησίας διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶχεν ἐπιγνώσιν, μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς τῆς ἐκστάσεως οὐδὲν ἐνεθυμεῖτο, οὕτω καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς συγγραφῆς τῶν ἱερῶν βιβλίων ὁ κάλαμος τῶν ἱερῶν συγγραφέων κατέγραφε τὰ ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὑπαγορευόμενα χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ ἔχουν ἐπιγνώσιν τῶν γραφομένων.

Προκύπτει ὁμως ἀμέσως τὸ ἐρώτημα πῶς εἰς τὴν περίπτωσιν π. χ. τῶν Εὐαγγελίων δὲν εἶναι ὁμοία καὶ τὰ τέσσαρα, ἀλλὰ διαφέρουν εἰς τὰς λεπτομερείας, χωρὶς βεβαίως αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ἀντιφάσκουν, καὶ πῶς ὁ καθείς τῶν Εὐαγγελιστῶν ἀντί τὴν προσωπικὴν του σφραγίδα εἰς τὰς ἀφηγήσεις καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐξιστορήσεως τῶν γεγονότων; Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἀφοῦ ἡ θεοπνευστία ἦτο ἐν εἶδος ἐκστάσεως τὸ ὁποῖον διήρκει ὅσον καὶ συγγραφὴ τῶν ἱερῶν βιβλίων, οἱ εὐαγγελισταὶ καὶ οἱ ἀπόστολοι ἀπογυμνοῦμενοι αὐτῆς τῆς θείας ἐμπνεύσεως κατὰ τὰς ὑπολοίπους στιγμὰς δὲν ἠδύναντο νὰ ἰσχυρισθῶν, ὅτι οἱ λόγοι των ἔχουν θεῖον κύρος. Ἐνῶ πολὺ καλῶς γνωρίζομεν ὅτι κατ' ἀρχὰς τὸ Εὐαγγέλιον ἦτο προφορικὸν καὶ μόνον ὅταν ἠῤῥήθησαν αἱ χριστιανικαὶ κοινότητες παρέστη ἀνάγκη καταγραφῆς τοῦ κηρύγματος τοῦ Σωτῆρος. Συνεπῶς δέον νὰ ἀπορρίψωμεν τὴν θεωρίαν ταύτην ἣτις ἐκδέχεται τὴν θεοπνευστίαν ὡς μηχανικὴν καταγραφὴν τῶν ὑπαγορευομένων ὑπὸ τοῦ πνεύματος, ὡς ἀσύστατον καὶ ἄλλειπῃ.

Ὅταν ὁμως τονίζωμεν τὴν ἐνεργητικὴν συμμετοχὴν τῶν ἱερῶν συγγραφέων τῆς Ἀγ. Γραφῆς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν πρέπει νὰ νομισθῇ ὅτι τὰ κείμενα αὐτὰ εἶναι προϊόντα ἀνθρωπίνης ἐπινοήσεως καὶ ὄχι τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Καὶ δέον νὰ προσέξωμεν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν θέσιν διότι τινὲς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον ν' ἀντικρούσουν τὴν μηχανικὴν θεωρίαν, ὑπεστήριξαν ὅτι θεοπνευστία τῶν Ἀποστόλων εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ προϊόν τῆς ἐπικοινωνίας τούτων μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ ἡ μεγάλη κατανόησις τοῦ κηρύγματος τοῦ Σωτῆρος. Ἐκεῖνο ὅπερ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καλεῖται ἀναγέννησις ἐν Χριστῷ, λέγουν, οἱ Ἀπόστολοι τὸ ἔλαβον πρῶτον, συνδυαζόμενον δὲ τὸ χάρισμα τοῦτο μὲ τὸν φωτισμὸν τοῦ Πνεύματος τοὺς παρέσχε τὴν ἱκανότητα νὰ γράψουν τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ὁρθῶς ὁμως παρατηρήθη ὅτι ἐνταῦθα τὸ κύρος τῶν Γραφῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς Ἐκκλησίας μᾶλλον παρὰ ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Ἐνῶ αἱ Ἱεραὶ Γραφαὶ δὲν εἶναι κοινὰ βιβλία ἅτινα ἔλαβον ἀξίαν μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν των ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς κανόνος αὐτῆς, ἀλλὰ ἦτο θεόπνευστα καὶ θεόδοτα ἅφ' ἧς στιγμῆς ἐγράφησαν. Δὲν δυνάμεθα δηλ. νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή

εἶναι θεόπνευστος ἐπειδὴ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπειδὴ εἶναι θεόπνευστος. Ἄν δὲν ἀποδεχθῶμεν αὐτὴν τὴν ἀρχὴν θὰ ἔπρεπε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ Εὐαγγέλια, αἱ Πράξεις, αἱ Ἐπιστολαὶ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ πατερικὰ βιβλία παρὰ μόνον κατὰ βαθμόν.

Ἡ ἄποψις ἐξ ἄλλου καθ' ἣν οἱ Ἀπόστολοι ἔγραψαν τὰ ἱερὰ βιβλία κάτω ἀπὸ τὴν νέαν κατανόησιν τοῦ μυστηρίου τοῦ σύμπαντος, τὴν ὁποίαν ἔφεραν εἰς τὸν κόσμον ἢ ἐνσάρκωσις τοῦ Λόγου, ἐπειδὴ ὑψήρξαν οἱ πλέον πεφωτισμένοι πιστοὶ τοῦ Σωτῆρος, μολοντοὶ εἶναι ὁρθῇ κατὰ βάσιν, ἐν τούτοις περιέχει τὸ ἐξῆς μειονέκτημα. Δὲν ἐπιτυγχάνει νὰ ἀναδείξῃ τὸν ἐξαιρετικὸν καὶ μοναδικὸν ἐν τῇ παγκοσμίῳ γραμματείᾳ χαρακτήρα τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι καμμία ἀνθρωπίνη δύναμις δὲν θὰ ἦτο δυνατόν ἀφ' ἑαυτῆς νὰ ὑψωθῇ καθέτως πρὸς τὸ φῶς τῆς θείας ἀποκαλύψεως καὶ νὰ διατυπώσῃ τὰς θείας ἀληθείας ἐὰν δὲν ἐδίδοτο εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Παρακλήτου εἰδικὸν χάρισμα.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ εἰδικὸν χάρισμα, καὶ ὁ ὑπερφύης συνδυασμὸς τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πρωτοβουλίας, ὀνομάζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Θεοπνευστία.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΥ

ΤΟ ΑΣΚΗΤΙΚΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἐνιαῖος* ἔχει μέσα του καὶ τὸ κοινωνικὸν στοιχεῖον, ἐκδηλούμενον διὰ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης· ἔχει καὶ τὸ δογματικόν, ἐκφραζόμενον διὰ τῆς ὁρθῆς πίστεως, κ.ο.κ. Μεταξὺ τῶν ἀπαρτιζόντων τὸν χριστιανισμὸν στοιχείων εἶναι καὶ τὸ ἀσκητικόν. Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ κατανικήσωμεν τὰ τε ἔμφυτα καὶ ἐπίκτητα πάθη.

Δὲν νοεῖται χριστιανὸς χωρὶς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν. Ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε: «ὑποπιάζω μοι τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ». Ἐπομένως δὲν εἶναι ὑπόθεσις, ποῦ ἀφορᾷ τοὺς καλογήρους· ἀλλὰ καθήκον ἀπαράβατον δι' ἅπιντας τοὺς χριστιανούς.

Ἐθεωρήσαμεν καὶ ἡμεῖς σκόπιμον νὰ ἀναγράψωμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ὠφελίμους διηγήσεις ἐκ τοῦ διδακτικοῦ βιβλίου «Εὐσεργετινοῦ», ἀναφερομένας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ χριστιανοῦ νὰ κατανικήσῃ τὰ πάθη του.

Ὑπόθεσις ΚΘ

Ὅτι καὶ μόνῃ ἡ ὑπερηφάνια, ἀπολέσαι τὸν χριστιανὸν δύναται, καὶ ὅτι οἱ φυσιοῦμενοι ἐπὶ κατορθώμασιν, ἐγκαταλειφθέντες ὑπὸ τῆς Χάριτος πίπτουσιν,

Παλλιδίου*

Κάποιος Οὐάλης, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην, ἐπῆγε εἰς τὴν ἔρημον διὰ νὰ γίνῃ ἀσκητής·

* Τὸ ἀποδιδόμενον χάριν τῶν ἀπλουστέρων εἰς ἀπλουστέραν διάλεκτον.

κατόκησε μαζὺ μας ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν. Αὐτὸς ἐσκληραγώγησε πάρα πολὺ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἐφθασε σὲ μεγάλη ἄσκησι. Ἀλλὰ ὁ εὐλογημένος ἔπεσε στὴν ὑπερηφάνεια καὶ τόσο πολὺ ἐξηπατήθη ἀπὸ τὸν διάβολον, ὥστε νὰ νομίξῃ, ὅτι τὸν συναναστρέφονται ἄγγελοι, καὶ τὸν βοηθοῦσαν εἰς τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας· κάποτε μάλιστα ἐνῶ ἔρραπτε τὸ βράδυ ζεμπιλί (ἐργόχειρον τῶν μοναχῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ εἶχε πέσει βαθὺ σκοτάδι συνέβη νὰ χάσῃ τὴν βελόνα. μετὰ τὴν ὁποίαν ἔρραπτε. Τότε, καθὼς διηγοῦνται αὐτοί, ποῦ τὸν συναναστρέφοντο, ὁ πειρασμὸς ἀναψε λαμπάδα καὶ τοῦ εὗρήκε τὴν βελόνα. Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὑπερηφανεύθη ὁ ἄθλιος.

Ἄλλη μιὰ μέρα πάλιν συνέβη τὸ ἐξῆς περιστατικόν. Μερικοὶ ξένοι ἔφεραν εἰς τὴν ἀδελφότητα μερικὰ φροῦτα· ὁ δὲ Μακάριος, ὁ πρεσβύτερος ἔστειλε εἰς ὅλους τοὺς μοναχοὺς ἀπὸ μία χούφτα στὸν καθέναν εἰς τὰ κελλία τους. Μεταξὺ αὐτῶν ἔστειλεν καὶ εἰς τὸν ἄθλιον τὸν Οὐάλην. Αὐτὸς ὁ Οὐάλης αὐτὸν ποῦ τὰ ἔφερε τὸν ἐκτύπησε καὶ τὸν ὕβρισε, λέγων «εἰπὲ εἰς τὸν Μακάριον, ὅτι δὲν εἶμαι χειρότερός του, ὥστε ἐσὺ νὰ μοῦ στείλῃς τὴν εὐλογίαν σου. Μόλις ὁ Μακάριος ἀντελήφθη τὴν πλάνην του μετὰ ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ἔφυγε, διὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ καὶ ἀφοῦ ἦλθε κοντὰ του λέγει εἰς αὐτόν. Ἀδελφε Οὐάλη, ἐνεπαίχθης ἀπὸ τὸν δαίμονα, πρόσεξε καὶ παρακάλεσε τὸν Θεόν. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἔδωσε σημασίαν εἰς τὴν συμβουλὴν καὶ δὲν ἐπέισθη ἀλλὰ ἀντέλεγε.

Καὶ ὁ Διάβολος βλέπων, ὅτι τοῦ κάνει μεγάλη ὑπακοή εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑπερηφανίας, μεταμορφώνεται εἰς τὸν ἴδιον τὸν Σωτῆρα καὶ ἔρχεται κοντὰ τὴν νύκτα μετὰ μεγαλοπρέπεια, συνοδευόμενος ἀπὸ χιλίους διαβόλους λαμπαδηφόρους. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς δεικνύων τὸν μετασχηματισθέντα μέσα εἰς ἓνα κύκλο φωτὸς λέγει εἰς τὸν Οὐάλην: «Σὲ ἀγάπησε ὁ Χριστὸς διὰ τὴν καθαρότητα τοῦ βίου σου καὶ τὴν ἐνάρετη ζωὴν σου καὶ σὲ ἐπεσκέφθη διὰ νὰ σὲ ἰδῇ· ἔβγα λοιπὸν ἀπὸ τὸ κελὶ σου καὶ μόλις τὸν ἰδῇς ἀπὸ μακρὰ σκῦψε καὶ προσκύνησε. Αὐτὸς πρᾶγματι, ἀφοῦ βγῆκε εἶδε παράταξιν λαμπαδοφόρων καὶ σὲ ἀπόστασιν περίπου ἑνὸς σταδίου τὸν Ἀντίχριστον, ποῦ εἶχε μετασχηματισθῇ εἰς τὸν Σωτῆρα καὶ ἀφοῦ ἔπεσε τὸν προσκύνησεν.

Ἀλλὰ τότε ἐπέτρεψε ὁ Θεός, διὰ τὴν ὑπερηφάνιάν του καὶ ἐτρελλάθηκε, ὥστε μία μέρα νὰ πῇ δημοσίᾳ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν: Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκη νὰ κοινωνήσω διότι εἶδα τὸν Χριστόν. Τότε τὸν ἔδεσαν οἱ πατέρες καὶ μετὰ προσευχὰς τὸν ἐθεράπευσαν ἀπὸ τὴν δαιμονιοπληξίαν.

Ὑπάρχει δλεθριώτερον πάθος ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνιαν;

Ἐπιστολαὶ: Εἰς Πανοσ. Ἀρχ.τὴν Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον, Ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μερχούριον Καλοσκάμην ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ὑπὸ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ Μοναχοῦ Ἀγιορείτου

Θεοδώριτος δ' ἡ Εἰσκόπος Κύρου, μαθητὴς τοῦ μεγάλου Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, μέγας τῆς Ὁρθοδοξοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Πατρὸς, ἐπιμνηνευτὴς ἀκριβὴς πάσης τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθῆκης, καὶ διάσημος Ἐκκλησιαστικὸς Ἱστορικός, ἐν τῷ συγγράματι αὐτοῦ τῷ ἐπιγραφομένῳ «Φιλόθεος Ἱστορία», ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθον ὥραϊον δῆγημα ἐξ οὗ ἐλέγχεται σφοδρῶς ὁ ἄλογος καλλωπισμὸς καὶ ἡ ἀνόητος πολυτέλεια. Γράφει λοιπὸν οὗτος λέγων, ὅτι :

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ πάσχουσα δεινῶς ἀπὸ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ πολλὰ δαπανήσασα εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀνωφελῶς, καὶ ἅφου μετεχειρίσθη πάντα ὅσα περὶ ταύτης τῆς ἀσθενείας ἔγραψαν καὶ ἐπενόησαν παλαιότε καὶ νεώτεροι χωρὶς ποσῶς νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῶν, ἤκουσε περὶ τοῦ μακαρίου Πέτρου τοῦ ἐκ Γαλιλαίας καὶ παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν ἀσκητεύοντος (ἀνίστασθαι καὶ ἐορταζομένου τὴν 25ην Νοεμβρίου) ὅτι διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ μεγάλα θαύματα καὶ θεραπεύει πᾶσαν ἀσθενεῖαν μεγάλην καὶ μικράν διὰ μόνης τῆς προσευχῆς του, καὶ τῆς σφραγίδος τοῦ τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Τοῦτο πληροφορηθεῖσα ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος μήτηρ τοῦ μακαρίου Θεοδώριτου, ἔδραμε πρὸς τὸν Θεῖον ἐκείνον ἄνθρωπον τὸν ὅσιον καὶ μέγαν Ἀσκητὴν Πέτρον, ἵνα εὖρη τὴν θεραπείαν τοῦ ὀφθαλμοῦ της. Ὡς οὕσα δὲ νέα, κατὰ τὴν ματαίαν συνήθειαν τῶν γυναικῶν, ἐστολίσθη φορέσασα χρωματιστὰ μεταξωτὰ φορέματα, ἐκρέμασεν εἰς τὰ αὐτὰ της χρυσᾶ σκουλαρίκια, βραχιόλια, περιδέματα καὶ ἄλλα χρυσᾶ κοσμήματα καὶ οὕτως ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Ἀγίου.

Παρατηρήσας ὁ Θεῖος Πέτρος τὸν περιττὸν τοῦτον καλλωπισμὸν τῆς γυναικός, ἠθέλησε νὰ θεραπεύσῃ αὐτὴν πρῶτον ἀπὸ τὸ νόσημα τῆς ματαιότητος, κινδυνωδεστέρας εἰς αὐτὴν οὐσης, παρὰ ἀπὸ τὸ νόσημα τοῦ ὀφθαλμοῦ. Μετεχειρίσθη δὲ εἰς τοῦτο τὴν ἐξῆς κοινὴν παρομοίωσιν, εἰπὼν πρὸς αὐτήν : (καταχωροῦνται αὐτολεξεῖ διὰ τὸ ἀξιόπιστον),

Εἰπέ μοι, τέκνον, εἴ τις ζωγράφος, πάνυ καλῶς τὴν τέχνην ἠσκημένος, ἐξωγράφει εἰκόνα τινὰ κατὰ πάντας τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, καὶ ἐξετίθει ταύτην εἰς τοὺς βουλομένους νὰ βλέπωσιν· ἐλθὼν δὲ ἄλλος τις, ἐκείνην μὲν τὴν τέχνην μὴ γινώσκων ἀκριβῶς, σχεδιάζων δὲ κατὰ τὴν αὐτοῦ φαντασίαν ὅσα ἠθέλει νὰ ζωγραφίσῃ· ἔπειτα, κατηγορήσας τῆς τεχνικῆς ἐκείνης ζωγραφίας, προσετίθει μὲν εἰς τὰς ὀφρὺς καὶ τὰς βλεφαρίδας μαυροτέρας γραμμάς, λευκότερον δὲ παρίστανε τὸ πρόσωπον, καὶ εἰς τὰς παρειὰς ἐνέβαλλεν ἔτι πλέον ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος· δὲν σοι φαίνεται, ὅτι ὁ πρότερον ζωγράφος ἠθέλει ἀγανακτήσῃ δικαιῶς, ὡς ὑβρισθείσης τῆς τέχνης αὐτοῦ καὶ δεχθείσης ὑπὸ ἀμαθοῦς χειρὸς προσθήκας, ὧν οὐδεμίαν εἶχε χρεῖαν ; Λοιπὸν, δὲν νομίζετε ὅτι καὶ ὁ τῶν ἀπάντων δημιουργὸς καὶ τῆς ἡμετέρας φύσεως πλάστης τε καὶ ζωγράφος ἀγανακτεῖ, ὅτι

τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ σοφίας κατηγορεῖτε ἀμάθειαν ; Διότι δὲν ἠθέλετε ἐνισχύσει τὸ ἐρυθρὸν καὶ λευκὸν καὶ μέλαν χρῶμα, εἰ μὴ ἐνομίζετε ὅτι ἔχετε, χρεῖαν ταύτης τῆς προσθήκης ; ὑπολαμβάνουσαι δὲ ὅτι τὸ σῶμα θμῶν ἔχει χρεῖαν τούτων, ἀδυναμίαν καταγινώσκετε τοῦ ποιητοῦ.

Πρέπει δὲ νὰ γινώσκετε, ὅτι ὁ Θεὸς ἰσόμετρον ἔχει πρὸς τὴν βούλησιν τὴν δύναμιν, «πάντα, ὡς λέγει καὶ ὁ Δαβὶδ, ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν» ἀλλὰ προνοῶν περὶ τῶν συμφερόντων εἰς ἅπαντας, ὅσα βλέπτουσι δὲν ἔδωκε.

Μὴ διαφθείρετε λοιπὸν τοῦ Θεοῦ τὴν εἰκόνα, μὴδὲ πειράσθε νὰ προσθήκητε ὅσα ὁ σοφὸς Θεὸς δὲν ἔδωκε· μὴδὲ τὸ νόθον τοῦτο ἐκτινοεῖτε κάλλος, ὅπερ καὶ αὐτὰς τὰς σωφρονεστάτας βλέπτει, ἐπιβουλον γινόμενον εἰς τοὺς περιεργαζομένους αὐτό.

Ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώριτου (ὡς αὐτὸς οὗτος ὁ ἱστορικός ἐφεξῆς λέγει), γυνὴ κατὰ πάντα ἀρίστη, ὡς ἤκουσε τούτους τοὺς λόγους, ἔπεσεν εὐθὺς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου, εὐχαριστοῦσα αὐτῷ διὰ τὴν σωτήριον τοιαύτην νοουθεσίαν, καὶ δεομένη ἵνα δοθῇ καὶ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς ἡ θεραπεία. Ἄλλ' ὁ μακάριος ἐκεῖνος ἀνὴρ μετριοφρονῶν, ἤρνετο λέγων ὅτι διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ ἁμαρτήματα εἶναι ἐστερημένος τῆς πρὸς τὸν Θεὸν παρησίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνὴ ἔκλαιε, καὶ παρεκάλει, καὶ ἔλεγεν, ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἔαν δὲν τύχῃ τῆς ἱατρείας, ὁ μακάριος Πέτρος διδάξας αὐτήν, ὅτι ὁ Θεὸς χορηγεῖ πάντοτε τὰς αἰτήσεις εἰς τοὺς εὐληκρινῶς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας καὶ μετὰ πίστεως παρ' αὐτοῦ ζητοῦντας, εἶπε τελευταῖον πρὸς τὴν γυναῖκα «Ὁ Θεὸς δώσει τοῖνυν καὶ σοὶ νῦν, οὐκ ἐμοὶ τὴν χάριν δωρούμενος, ἀλλὰ τὴν σὴν πίστιν θεώμενος, εἰ ταύτην ἔχῃς ἀκραιφῆ καὶ εὐληκρινῇ καὶ πάσης ἀμφιβολίας ἀπηλλαγμένην». Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐπέθηκε τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τῆς πασχούσης καὶ τοῦ Σωτηρίου Σταυροῦ τὸ σημεῖον τυπώσας, τὴν νόσον ἐκείθεν ἐξεδίωξεν.

Ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Θεοδώριτου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς διπλῆς τυχοῦσα τῆς θεραπείας, τῆς ψυχῆς δηλαδὴ καὶ τοῦ σώματος· διότι ἀπορρίψασα ἔκτοτε πάντα ἐπεισοκτικὸν καλλωπισμὸν, εἰς τὸ ἐξῆς ἐπολιτεύετο συμφώνως πρὸς τὸν δοθέντα αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἱατροῦ κανονισμόν, καὶ οὔτε ποικίλον (χρωματιστὸν παρδαλὸν) ἐφόρεσε πλέον, οὔτε διὰ χρυσῶν κοσμημάτων τὸν ἑαυτὸν της ἐστόλισεν· εἰς τὴν ἀρετὴν δὲ αὐτῆς ἐπιβλέψας ὁ Κύριος παρελθόντων ἔκτοτε ἐπὶ τῶν ἐχάρισε εἰς αὐτὴν τέκνον ἄρρεν, τὸν ἱερὸν Θεοδώρητον, τὸν μέγαν τοῦτον Ἐκκλησιαστικὸν Πατέρα καὶ Διδάσκαλον.

Τὴν πολυτέλειαν καταδικάζει ἡ χριστιανικὴ δοξασκεία· ὁ δὲ ὁρθὸς λόγος καὶ ἡ πεῖρα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ὅσα ὁ χριστιανισμὸς καταδικάζει, ταῦτα εἶναι καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐπιβλαβῆ.

Εἶναι τελείως ἄστοχος ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν πολλῶν, ὅτι ἡ πολυτέλεια ὑπάρχει ψυχῇ τοῦ ἐμπορίου, πηγὴ τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐδαιμονίας, ἐν ταῖς πολιταίαις. Περὶ τούτου ἄς ἀποβλέψωμεν εἰς τὴν καθημερινὴν πεῖραν, ὅτε θέλομεν ἰδεῖ, ὅτι αἱ πολιτεῖαι ἀνυψοῦνται εἰς τὸ μεγαλεῖον διὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ διασώζουσιν αὐτὸ διὰ τῆς λιτότητος καὶ τῆς ἀ-

πλότῃτος τῶν ἡθῶν. Τὸ ἀποτελοῦν τὸν πλοῦτον ἐν ταῖς πολιτείαις εἰναιλαὸς ἐργατικός, καρτερικός φίλος τῶν βιωφελῶν τεχνῶν, καταφρονητής, τοῦ χρυσοῦ καὶ μάλιστα τῶν ταπεινῶν πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ μέσων· λαὸς ἔτοιμος πάντοτε νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, ὑπὲρ τῆς τιμῆς καὶ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος. Τοιοῦτος λαὸς ἀσφαλίζει πάντοτε καὶ τὴν ἀτομικὴν καὶ τὴν κοινὴν δόξαν καὶ εὐδαιμονίαν.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμόρφωσε τοὺς μεγάλους ἄνδρας κατὰ πάντας τοὺς καιρούς, εἶναι ἡ ἀπλότης τῶν ἡθῶν, ἡ ἐγκράτεια, ἡ νηφαλιότης, ἡ φιλοπονία καὶ αἱ λοιπαὶ εἰλικρινεῖς τῆς ἀρετῆς ἀκόλουθοι· ὅπου δὲ ἐκυριάρχησε ἡ πολυτέλεια καὶ ὁ ταύτην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκολουθῶν φαῦλος βίος, ἐκαὶ καὶ τὰ ἄτομα καὶ αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη ἐχρεωκώπησαν καὶ ἐνανάγησαν.

Ἀντώνιος Μουστάκας

Μοναχὸς Ἀγιορείτης

Κοινωνικοὶ τύποι

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ὁ καθρέπτης μας

Δὲν εἶναι δημοσιογραφικὴ καινοτομία. Εἶναι ἓνας πρακτικὸς τρόπος αὐτοελέγχου, τόσο ἀπαραίτητος διὰ τὴν τελειοποίησίν μας. Ἐκαστος ἀναγνώστης ἄς μελετᾷ μὲ προσοχὴν τὴν περιγραφὴν τοῦ «τύπου», ἃς σκεφθῇ μήπως τὸν ἐνσαρκιώνει καὶ ἀναλόγως ἄς πράξῃ.

Πρῶτον «τύπον» θὰ περιγράψωμεν τὸν ταχυδρόμον. Δὲν πρόκειται διὰ τὸν ἐντιμον βιοκαλαιστήν, ποὺ μᾶς φέρει τὰς ἐπιστολάς ἢ τὰς φιλοφρονήσεις τῶν φίλων καὶ τῶν οἰκείων μας. Αὐτὸς εἶναι ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Ποῖον λοιπὸν ἐννοοῦμεν; Ἐχστε ὑπομονὴν καὶ θὰ τὸν ἴδητε νὰ παρελαύνῃ μὲ ὄλον... τὸ χριστιανικὸν μεγαλεῖον τοῦ (!) ἀπὸ τὰς γραμμὰς τῆς στήλης αὐτῆς.

Δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον ! Τὸν κατατρώγει ἡ ἀγάπη ! σὲ ἑρωτᾷ μὲ ὕφος φιλοστόργου πατρὸς ἢ μητρὸς πὺς τὰ περνᾷς σὺ καὶ ὁ οἶκος Σου. Συγκινεῖσαι ἀπὸ τὴν ἀγάπην, δακρύεις ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀρχίζεις μὲ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἀπευθύ- νουσαι εἰς ἐπιστήθιον φίλον νὰ ἐκθέτῃς τοὺς πειρασμούς σου, τὰς θλίψεις Σου, τὰς ἀδυναμίας Σου. Τί καλὸς ἄνθρωπος ! Δυστυχήμενον εἶναι τὰ αὐτὰ πράγματα, τὰ ἐξέθετες ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν ἢ ἀπὸ τὰς στήλας ἐφημερίδος, λιγώτεροι θὰ τὰ ἤκουον ! Μέσα λοιπὸν εἰς τὴν ἐξομολόγησίν σου αὐτὴν ἴσως διαφύγῃ ἓνα παράπονον, ἓνα σχόλιον, ἓνας τέλος πάντων χαρακτηρισμὸς κοινοῦ γνωστοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἀπευθύνουσαι εἰς πρόσωπον ἐμπιστοσύνης καὶ ὅχι εἰς ἀνταποκριτὴν ἐφημερίδος !

Θὰ ἀναστενάξῃ λιγάκι ὁ καλὸς φίλος, θὰ σὲ διακωλύσῃ καὶ θὰ φύγῃ, ἀφοῦ σὲ ἀφήσῃ μὲ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ καλύτερος ἀπὸ αὐτὸν δὲν ὑπάρχει.

Μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ ἐργασίας, μὲ τὰς ἰδίας συναισθηματικὰς διαθέσεις θὰ τὸν συναντήσῃς στὸ σπῆτι τοῦ «κοινοῦ γνωστοῦ» διὰ τὸν ὁποῖον συνε-

ζήτησες τὴν προηγουμένην. Φιλότιμος, ἐχέμυθος, ἐπιστήθιος θὰ ἐκθέτῃ μὲ τὴν ἰδίαν στοργὴν καὶ ὑπὸ τὴν ἄκακον μεγένθυνοι καὶ πάρχυναι τοῦ ἐνδιαφερομένου, τὰ ὅσα περὶ αὐτοῦ ἤκουσε ἢ ὑπέθεσε, ὅτι ἤκουσε. Ἐν τῷ μεταξύ διὰ νὰ διαφυλάξῃ τὴν ἀγιότητά του, τὴν ὁσιότητά του, θὰ συμπληρώσῃ τὴν «ἀδελφικὴν ἐξιστόρησιν» μὲ τὸν Χριστιανικὸν ἐπίλογον «ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει, σοὺ τὰ λέγω ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ» Χριστιανὸς μὴ φορὰ ! νηστεύει, πηγαίνει στὴν Ἐκκλησίαν, κάνει μετάνοιες, ἀσκεῖ τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ διὰ λόγους ἀγάπης ἐκτελεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ταχυδρόμου. Μὲ τὸν τρόπον αὐτό, ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, δημιουργεῖ ἔχθρα, μίσην, καλλιεργεῖ πάθη, χωρίζει οἰκογένειες. Ἐτσι φαίνεται ἀντιλαμβάνεται τὸ ὑψηλὸ νόημα τοῦ Μακαριστοῦ «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί» καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὑπεροχὸν ψαλμικὸν χωρίον «καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κατελάλει καὶ κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μητρὸς τοῦ ἐγεννήθη σκάνδαλον».

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι εἶναι συμπαθητικὸς τύπος σὲ μερικὸς καλοπροαίρετους... Χριστιανούς ὁ Ταχυδρόμος ! Τὸν περιποιῶνται, τοῦ κάνουν τραπέζι καὶ πρὶν κάνουν μᾶζ τὸ ἀπόδειπνον, τὸν ἑρωτᾷ μὲ ἀδιάφορον καὶ περίφροντι ὕφος περὶ τοῦ τάδε ἢ περὶ τῆς τάδε, ὅχι διότι ἐνδιαφέρεται, ἀλλὰ ἀπλῶς ἔτσι... ἀπὸ ἀγάπην ! Χριστιανικὴ φαινομένη τῆς προσευχῆς τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ «Πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς... Δώρησαί μοι τοῦ δόξαν τὰ ἐμὰ πταίσματα»

Ὁ καὶ μένος ὁ Ταχυδρόμος, ποὺ εἰς τὸ λεξιλόγιο τοῦ λαοῦ θὰ τὸν δῇτε μὲ τὴν λέξιν «ρ.», θὰ ἔμεινε χωρὶς ἐργασία, ἐὰν δὲν εὐρίσκωντο αὐτοὶ οἱ καλοπροαίρετοι Χριστιανοί, ποὺ μὲ τόσο περικρατῇ ἐνδιαφέρον ἐπιζητοῦν τὰς ὑπηρεσίας του !

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστη,

Εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἀπέχῃς ἐν μέτρον τοῦ Παραδείσου ἀσκῶν τὰς ἄλλας ἀρετὰς· μία ὅμως μικρὰ ἀτέλεια εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ σὲ εῖπῃ εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθει τοῦ ἄδου.

Ἐξήτασε λοιπὸν μὲ μίαν εἰλικρινεῖαν τὸν εἰς τὸν σου : Μήπως ἀρέσκεσαι εἰς τὸ νὰ πληροφοροῦναι τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἄλλου ; Μήπως ἐκτελεῖς ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐγκλήματος, τὴν ἀντιχριστιανικὴν πράξιν νὰ μεταφέρῃς ὅ,τι ἀκοῦς γιὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον ; Μήπως σὲ εὐχαριστεῖ ἡ συντροφιά μὲ τέτοιους ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους περιποιῇσαι διὰ νὰ ἱκανοποιῇς τὸ πάθος τῆς φιλοκατηγόρου περιεργείας σου ;

Πρόσεξε ! Τέλειος εἶναι ὁ Χριστιανὸς ποὺ ἐλέγχει τὰς μικρὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς του.

Καὶ μὴ ἀξιοπρόσεκτος λεπτομέρεια εἶναι καὶ αὐτὴ !

Ὑπεθύνης ὕλης Μανανγιώτης Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ὁ αὐτομάτως ἀδξανόμενος σπόρος

Καὶ ἔλεγεν. Οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὥς ἂν ὁ ἄνθρωπος βάλῃ τὸν σπέρτον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ καθεύδῃ καὶ ἐγείρηται νύκταν καὶ ἡμέραν καὶ ὁ σπόρος βλαστᾷ καὶ μηκύνεται ὥς οὐκ οἶδεν αὐτός. Αὐτοματῇ ἡ γῆ καρποφορεῖ, πρῶτον χρόνον εἶπεν στάχυν, εἶπεν πλήρης σίτος ἐν τῷ στάχυϊ. Ὅταν δὲ παραδοῖ ὁ καρπὸς εὐθὺς ἀποστέλλει δρέπανον ὅτι παρέστηκεν ὁ θερισμός. Ματθ. Δ. 26—29

Ἡ ὠραιότης αὐτῇ παραβολῇ, τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος εἶπεν πρὸς τοὺς μαθητάς του, περιέχει μίαν εἰκόνα ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν, καὶ ἀπὸ τὸ θαῦμα ποῦ συντελεῖται κατ' ἔτος μὲ τὴν σποράν καὶ τὸν θερισμόν τῶν νέων καρπῶν. Κανείς ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀγνοῇ τὴν λειτουργίαν αὐτὴν δηλ. τῆς σπορᾶς τῆς αὐξήσεως καὶ τῆς ὠριμάνσεως τοῦ σίτου, ἀφοῦ ὅλοι τοὺς ἔζων εἰς ἀγροτικὰς περιφέρειας. Ἐν τούτοις κανείς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ αὐτὸν τὸν φιλοσοφημένον παραλληλισμόν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σπορᾶς τοῦ σίτου, ἐὰν δὲν ἐμεσολάβῃ ἡ ἀποκαλυπτικὴ ἀληθὺς ἀφήγησις τοῦ Κυρίου, ὅστις κατ' ὀρθωσεν μὲ ἀπλὰς καὶ μεστὰς φράσεις νὰ συνδέσῃ τὰς δύο αὐτὰς καταστάσεις.

Ἐδῶ ἀκριβῶς εὐρίσκεται καὶ ἡ μεγάλη ἀξία τῶν παραβολῶν τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ τὰ καθημερινὰ καὶ συνειθισμένα γεγονότα τῆς ζωῆς μας ὑψώνονται εἰς ἓνα μεταφυσικὸ φῶς καὶ λαμβάνουν ἓν νόημα πρωτάκουστον. Ἡ ἱκανότης αὐτῇ ὁμοιάζει μὲ ἐκείνην τοῦ ζωγράφου ποῦ μίαν συνειθισμένη σκηνὴν κατορθώνει καὶ τῆς δίδει τέτοιο βάθος, ὥστε νὰ φαίνεται εἰς τὰ μάτια μας ὅτι τὴν βλέπομεν διὰ πρώτην φοράν.

Ποῖος ὅμως νὰ εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος εἶπεν αὐτὴν τὴν παραβολήν;

Ἡ ἐξήγησις εἶναι μία. Φαίνεται ὅτι οἱ Ἀπόστολοι εἰς τοὺς ὁποίους ἡ συνείδησις τῆς ἀποστολῆς τῶν καὶ τοῦ κατοπινοῦ ἔργου τῶν δὲν εἶχεν ἀκόμῃ ὠριμάσει ἀμφέβαλλον καὶ ἐφοβόντο διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον τοὺς ἀνέθεσεν ὁ Σωτὴρ. Αἱ ἀμφιβολίαι μάλιστα αὐταὶ ἐγίνοντο ἐντὸς τῶν δέος καὶ πανικὸς ὅταν ἐσκέπτοντο ὅτι θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀντιμετωπίσουν ὅλα τὰ φοβερά τοῦ κόσμου ἐμπόδια χωρὶς νὰ ἔχουν καθημερινὸν βοηθὸν τὴν παρουσίαν του.

Νὰ ὁμως ποῦ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ πρῶτον ἐπεσήμανε αὐτοὺς τοὺς μικροψύχους φόβους τοὺς ἀποκαλύπτει μὲ τὴν παραβολὴν αὐτὴν τὸν τρόπον ποῦ θὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου.

«Ὡς ὁ ἄνθρωπος βάλῃ τὸν σπέρτον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ καθεύδῃ καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ὁ σπόρος βλαστᾷ καὶ μηκύνεται ὥς οὐκ οἶδεν αὐτός· αὐτοματῇ ἡ γῆ καρποφορεῖ». Τὸ πᾶν λοιπὸν εὐρίσκεται εἰς τὴν προεργασίαν. Τὸ χωράφι πρέπει νὰ ὀργωθῇ καλὰ, νὰ ἐξα-

χθοῖν αἱ ρίζαι τῶν ζιζανίων, νὰ ἀπομακρυνθοῖν οἱ λίθοι, νὰ ὀργωθῇ καὶ ἐκ δευτέρου καὶ κατόπιν νὰ πέσῃ ὁ σπόρος. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἔπειτα τὰ πράγματα δὲν χρειάζονται τὴν παρέμβασιν τοῦ γεωργοῦ, τὴν παρουσίαν δηλ. τῶν Ἀποστόλων. Ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου καθὼς ὁ σπόρος τοῦ σίτου θὰ βλαστάνῃ θὰ μεγαλῶνῃ, θὰ ὠριμάζῃ καὶ θὰ καρποφορῇ μὲ τοὺς νόμους ποῦ φέρει ἀπὸ τὴν φύσιν του. Ὁ μέγας καὶ ἀγαθὸς Δημιουργὸς ὅπως ἔθεσε τὴν δύναμιν τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ μετασχηματισμοῦ τοῦ εἰς φύτον καὶ στάχυν μέσα εἰς τὸν κόκκον τοῦ σίτου ἔτσι ἔθεσε καὶ τὴν δύναμιν τῆς αὐξήσεως εἰς τὸν σπέρτον τοῦ Εὐαγγελίου.

Οἱ Ἀπόστολοι πρέπει νὰ γνωρίζουν διὰ τὸ ἔργον τῶν ἐκείνου ποῦ γνωρίζει καὶ ὁ γεωργὸς διὰ τὸ ἰδικόν του, ὅτι «αὐτοματῇ ἡ γῆ καρποφορεῖ». Δὲν πρέπει νὰ ἀναμένουν οὔτε ἀπὸ τὴν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἄλλην ἀποτελέσματα ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ φοβοῦνται ὅτι ὁ σπόρος θὰ χάσῃ τὴν δύναμιν τῆς καρποφορίας του.

Πόσον, ἀλήθεια, προφητικὸς λόγος, ὁ λόγος αὐτός τοῦ Κυρίου, καὶ πόσον θάρρος πρέπει νὰ ἀντλοῦν ἐκεῖνοι ποῦ ἀγωνίζονται διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅσον ὀλίγοι καὶ ἂν εἶναι σήμερον!

Ὁ Κύριος διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ αὐτοῦ τοὺς ὑπόχεται ὅτι τίποτε δὲν χάνεται καὶ ὅτι ὁ στάχυς φέρει καρπὸν, ἡ σπορά τὸν θερισμόν καὶ ὁ σταυρὸς τὴν Ἀνάστασιν.

ΧΡΥΣΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐξουσιάζεται ἀπὸ τὸν διάβολον, εὐρίσκεται σὲ τέτοιὰ νύκτα δοκιμασίας, ποῦ ὁμοιάζει μὲ τὰ δένδρα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τὰ βασανίζει ἡ τρομακτικὴ θύελλα τοῦ χειμῶνος. Καὶ ὅπως τὰ φυτὰ αὐτὰ δὲν εὐρίσκουν ἡσυχίαν διότι κτυπῶνται καὶ ξεριζώνονται ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἔτσι καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀμαρτίας συνταράσσει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν λογισμό τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ εὐσεβοῦς ὑπάρχει ἡ γαλήνη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ θεϊκὴ χαρὰ τῆς ἡρεμίας τῶν λογισμῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

Ἡ ἀγάπη εἶναι τροφή ποῦ ταιριάζει σὲ κάθε ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ. Αὐτὴ καὶ τοὺς ἀματωλοὺς βοηθεῖ νὰ σωθοῦν καὶ τοὺς μεθύουσους νὰ γίνουν ἐγκρατεῖς καὶ τοὺς πλουσίους νὰ ἐπιθυμήσουν τὴν πτωχείαν καὶ τοὺς πτωχοὺς νὰ πλουτίσουν διὰ τῆς ἐλπίδος καὶ τοὺς ἀσθενεῖς νὰ ἰαθοῦν, καὶ τοὺς ἀπλοὺς νὰ γίνουν σοφοί.

Αἱ ἀμαρτωλαὶ ψυχαὶ οὔτε τὰς ἄλλας εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίσουν, οὔτε τὸν ἑαυτὸν τους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἄν. Ζιάκαν. Συνεργασία σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν, θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

Στοχασμοὶ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ: ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΝ Ἡ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ;

Α΄

Ἐχαιρετίσαμεν καὶ ἡμεῖς με ἐνθουσιασμόν τὴν συνεννόησιν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς εἰς τὴν Γενεήν. Αἰσθημα ἀνακουφίσεως κατέλαβε τὰς ψυχὰς μας καὶ διάπυρος ἐξῆλθε τῶν καρδιῶν μας ἡ εὐχὴ διὰ μίαν μόνιμον καὶ ἀδιατάρακτον εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς. Ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τῆς οἰσιοδοξίας αὐτῆς ἀποφασίζομεν νὰ ἐξετάσωμεν ὡς κοινοὶ θνητοί, μὴ περιβεβλημένοι τὸ ἐνδύμα τοῦ διπλωμάτου ἢ τοῦ πολιτικοῦ τὴν δυνατότητα μιᾶς μόνιμου καὶ ἀδιατάρακτου εἰρήνης ἐπὶ τῆς γῆς! Ἐρωτῶμεν λοιπόν: Δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ εἰρήνη ἐπὶ τῆς γῆς; Διὰ νὰ ἀπαντήσωμεν δὲ εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν προηγουμένως, ἐὰν ἡ φοβερὰ αὐτὴ μάστιξ, ὁ πόλεμος εἶναι ἐγκλημα, ποὺ βαρύνει τοὺς διπλωμάτας καὶ τοὺς πολιτικοὺς τῆς γῆς ἢ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς, τοῦ ἐκπεσμοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

Καὶ ἐν πρώτοις ἄς ἴδωμεν τὸν πόλεμον, ὡς φαινόμενον, χωρὶς νὰ τὸ ἐξετάσωμεν κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ τὰ ἐλάττωρα αὐτοῦ. Φυλλομετροῦντες τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας βλέπομεν, ὅτι ὁ πόλεμος ὡς κατάστασις καλύπτει τὰ 9/10 τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος. Παρουσιάζεται ὑπὸ πλείστα ὅσας μορφάς: Ἐπιθετικὸς, ἀμυντικὸς, ἐπανάστασις, ἐπιβολὴ τῶν ὄρων συνθήκης, ἀκόμη δὲ καὶ θρησκευτικὸς(!). Διὰ παράδειγμα ἄς ἀναφέρωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Πρὸ Χριστοῦ! **Πόλεμοι μεταξὺ τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος** (Σπαρτιατὰ ἐναντίον Μεσσηνίων—Σπαρτιατὰ ἐναντίον Ἀθηναίων—Σπαρτιατὰ ἐναντίον Θηβαίων—Θηβαῖοι ἐναντίον ὑπολοίπων Ἑλλήνων) Μακεδόνες ἐναντίον ὑπολοίπων Ἑλλήνων κ.ο.κ.

Ἐξωτερικοὶ πόλεμοι, διεξαχθέντες διὰ τὴν περιφρούρησιν τοῦ θρησκευτικοῦ χώρου τῶν Δελφῶν ἢ διὰ τὴν τιμωρίαν ὑπὸ τῶν ἀμφικτυνῶων μιᾶς πόλεως, παραβάσεως καθιερωθείσας συνθήκης. **Κοινωνικοὶ πόλεμοι** μεταξὺ τῶν δημοκρατικῶν καὶ ὀλιγαρχικῶν ἐν Ἀθήναις· μεταξὺ τῶν εἰλωτῶν καὶ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῇ λακωνικῇ κλπ. **Πόλεμοι ἐναντίον ἐξωτερικῶν ἐπιδρομέων**. Οἱ περίφημοι Μηδικοὶ πόλεμοι ἐναντίον τῶν Περσῶν κλπ. **Ἐπιθετικοὶ πόλεμοι**. Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀποικισμοῦ, διὰ τὴν ἰδρυσιν μιᾶς ἀποικίας. Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Περσίαν. Οἱ πόλεμοι μεταξὺ τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ Χριστὸν ἡ κατάστασις τοῦ πολέμου παρουσιάζεται ἡ ἴδια. Πόλεμοι ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, πόλεμοι ἐναντίον γειτονικῶν λαῶν, πόλεμοι ἐναντίου τῶν Ὀθωμανῶν. ἐσωτερικαὶ ἐπαναστάσεις κλπ.

Ἐὰν λοιπόν εἰς μίαν μικρὰν καὶ ἀσήμαντον γωνίαν τοῦ πλανήτου μας συνέβησαν τόσαι ἀναστατώσεις, ἐχύθη τόσον αἷμα, ἔλαβον χώραν τόσαι αἱματηραὶ συγκρούσεις, δύνασθε νὰ ἀντιληφθῇτε κατ'

ἐπέκτασιν πλέον, τί θὰ συνέβη εἰς τὴν ὑπόλοιπον περιοχὴν τῆς γῆς!

Δὲν θὰ ἀφίστατο κανεὶς τῆς ἀληθείας, ἐὰν ἰσχυρίζετο, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι σύμφυτος μετὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἡ πρώτη καὶ ὑποτυπώδης μορφή τοῦ πολέμου ἡ ἀδελφοκτονία τοῦ Κάιν καὶ Ἀβελ τὴν ὁποίαν τόσον παραστατικώτατα ἐξιστορεῖ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη.

Καὶ τώρα ἀφοῦ ἐλάβομεν μίαν εἰκόνα τοῦ φρικτοῦ καὶ ἀπανθρώπου αὐτοῦ φαινομένου, τοῦ πολέμου, ἄς ἐξετάσωμεν ἐν συνεχείᾳ, ποῦ ὀφείλεται;

Εἶναι γεγονός, ὅτι ἐὰν ἐρωτηθῶσιν εἰς πρὸς εἰς οἱ κάταικοι τῆς γῆς τί φρονοῦν περὶ τοῦ πολέμου, θὰ μᾶς ἀπαντήσουν: Καταδικάζομεν μετὰ ἀγανάκτησιν τὸν πόλεμον, διότι μόνον ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς εἰρήνης χαίρομεθα καὶ ἀπολαμβάνομεν τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου!

Ἐμπρὸς λοιπόν εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου νὰ παρακαθίσουν οἱ ἡγήται τῶν λαῶν, οἱ χειριζόμενοι εἴτε κατ' ἐξουσιοδότησιν εἴτε κατὰ τυραννίαν τὰς τύχας των! Νὰ παρακαθίσουν πλησίον των οἱ παγκοσμίου φήμης ἀπατεῶνες, οἱ διπλωμάται. (Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

Ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι ἡ μόνη πολιτικὴ μας ἀσφάλεια. Ἐξώθεν τῆς κβωτοῦ αὐτῆς εἶναι ὁ κατακλυσμὸς.

Ἄν αἱ ἀπόψεις τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων ἐπ' αὐτὸν εἰς πολλὰ προβλήματα διχάζονται καὶ διαφέρουν, ὑπάρχει ὁμως ἓν εἰς τὸ ὁποῖον συμφωνοῦν ὅλοι ἀνεξαίρετως. Ὅτι δηλ. ἡ μεταπολεμικὴ ἀτμόσφαιρα, καὶ συγκεκριμένως τῶν τελευταίων ἐτῶν, καὶ τὸ κοινωνικὸν κλίμα ἔχει δυσμενῆ ἐπίδρασιν εἰς τὴν ψυχικὴν καὶ διανοητικὴν ἰσορροπίαν τῶν νέων ἀνθρώπων. Καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι ὁ ἀγὼν τῶν ἀνθρώπων γίνεται περισσότερο διὰ τὸ μέλλον καὶ ὀλιγώτερον διὰ τὸ παρὸν καταλαβαίνει κανεὶς τί τρομακτικὴ καὶ παταγώδη κατάρρευσις περιμένει τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς προσδοκίας τῆς χώρας μας, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ τὰς διαχειρισθῶν ὑπευθύνως οἱ ἀνθρώποι οἵτινες σήμερον εἶναι παιδιὰ. Τὸ πῶς ἐφθάσαμεν εἰς αὐτὸ τὸ κατάντημα εἶναι εἰς ὅλους γνωστόν, ὅπως γνωστοὶ εἶναι καὶ οἱ τρόποι ποὺ συντηρεῖται ἡ ἀθλιότης καὶ αὐξάνεται ἡ διαστροφή μετὰ τὰ ποικιλόνημα βρωμερὰ ἐντυπα, θεάματα καὶ ἀπολαύσεις.

Ἀόρατοι ἀνθρώποι ὀπισθεν αὐτῶν τῶν σατανικῶν ἐπιχειρήσεων διοχετεύουν τὸ πανάκριβον καὶ καλοπληρωμένον ὄπιον, ποὺ παραλύει τὸ ἡθικὸν σύστημα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν κάνει ἀνίκαν νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ δράσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸν του, τὸν συνάνθρωπό του, τὴν κοινωνία.

Ἐν τούτοις κανεὶς Ἑλλήν, ὅτι καὶ ἂν εἶναι ὁ ἴδιος, δὲν ἐγκρίνει καὶ δὲν συμφωνεῖ μετὰ τὴν πορείαν τῆς σημερινῆς νεολαίας. Ὅλοι ἐπιθυμοῦν νὰ εὐρεθῇ τρόπος νὰ σωθῇ τό φυτώριον αὐτοῦ τῆς χώρας μας καὶ νὰ γίνῃ συνεχιστὴς αὐτῆς τῆς παραδόσεως ποὺ ἔχει ὁ τόπος μας. Στρέφουν λοι-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

ΒΕΡΔΕΚΟΥΣΑ—Ἐλασσῶνος.— Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Παραρτήματος Βερδεκούσης—Ἐλασσῶνος διὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως κ. Δ. Μηλιῶν μᾶς γνωρίζει διτὴν ὑπέβαλ-
λεν ἐντονωτάτην διαμαρτυρίαν εἰς τὸν Τοποτηρητὴν τῆς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. κ. Δωρόθεον διὰ τὸν ἀπηνή διωγμὸν ὃν διεξάγει ἐναντίον τοῦ Παραρτήματος τῶν. Ἀντίγραφον τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου τῶν μᾶς ἀπέστειλεν, εἰς τὸν ὁποῖον, ἀφοῦ μέμφονται τὴν στάσιν τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὰ βίαια μέτρα ἃ μεταχειρίζεται ἐναντίον τῶν καλλιτέρων τέκνων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καταλήγουσι διτὴν ἢ βία καὶ ἡ χωροφύλακες φέρουν ἀντίθετα ἀποτελέσματα, πρὸ παντὸς δὲ εἰς ζητήματα Πιστεως καὶ βαρύνει πάντοτε τὴν συνείδησιν τῶν ἀδίκων δρώντων.

Ἀρχαιρεσίαι

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τῶν Γ.Ο.Χ. Θεολογικῆς ἐξελέγησαν οἱ κατωθι: Πρόεδρος ὁ κ. Ἡρακλῆς Κατσάρος, Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Γεώργιος Χατζημαυρουδης, Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Θεόδ. Καλαμάτας καὶ οἱ κ.κ. Ἀριστ. Εὐγενίδης, Χρ. Χριστοδουλάτος, Μιχ. Παυλίδης, Ζαχ. Κύρτσος, Χρ. Παππᾶς, Γεώργ. Τριανταφυλλίδης, Παν. Καλογερόπουλος, Θεοδ. Μυλωνᾶς, Δημ. Γαλατσᾶκος σύμβουλοι.

ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ κ. Ἀριστείδης Ι. Ζαχαρίας εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ του Μιλτιάδου Ι. Ζαχαρία ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαρακονθήμερου ἀπὸ τοῦ θανάτου του μᾶς κατέθεσε δρχ. (200) ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Ἐπισκοπείου «Ἀξίον ἔστιν» καὶ δρχ. (300) ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μελῶν τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος.

πὸν ὅλοι τὰ μάτια τοὺς πρὸς τὴν πολιτικὴν. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν διτὴν τὸ ζήτημα πού μέχρι σήμερον ἀπασχόλησε ὀλιγώτερον τὴν Ἑλληνικὴν πολιτικὴν, ἥτο τὸ ζήτημα τοῦ ὁρθοῦ προσανατολισμοῦ τῆς νεολαίας καὶ τοῦ ἡθικοῦ ἐξοπλισμοῦ της, ὅσον καὶ ἂν ἔχη γραφῇ διτὴν ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι ἡ ὀλιγώτερον δαπανηρὰ ἄμυνα τῶν ἔθνων.

Αἱ εὐθύναι, βεβαίως, ὅλων τῶν κυβερνήσεων πού ἠνέχθησαν τὴν διαφθορὰν καὶ ἐφησύχασαν μὲ πρόχειρα ἡμίμετρα εἶναι τεράστια ὅσον τεράστια εἶναι καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων πού λέγονται Ἕλληνες πολῖτες.

Ἐν πάσει περιπτώσει διὰ τὸ παρὸν ἐποικοδομητικὴ δὲν εἶναι μιὰ κριτικὴ πού ἀπλῶς διαπιστώνει τὴν κατάστασιν χωρὶς νὰ προτείνῃ θετικὰ καὶ γενναῖα μέτρα θεραπείας.

(συνεχίζεται)

Δεκαπενταύγουστος

Μία ἀπὸ τὰς κατανοητικὰς περιόδους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου εἶναι καὶ ὁ Δεκαπενταύγουστος, ἡ περίοδος αὐτὴ μὲ τὰς παρακλήσεις τη ἔχει συνδεθῇ μὲ τὴν ζωὴν παντὸς χριστιανοῦ. Δὲν θὰ πρέπει ὅμως ὁ χριστιανὸς νὰ παραμείνῃ μέσα εἰς τὰ ὅρια τῶν ὠραίων καὶ γραφικῶν τύπων. Θὰ πρέπει κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν νὰ προετοιμασθῇ ψυχικῶς διὰ τὸν ἐπείγειον ἑορτασμόν τῆς Θεοτόκου, ἥτις εἶναι ἡ προστάτρια τῶν πονεμένων καὶ ἡ σωτηρία τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς νεολαίας μας

Μὲ ἀνέκφραστον χαρὰν ἀναγγέλομεν, ὅτι καλλιεργεῖται συστηματικῶς ἡ προσπάθεια τῆς Ὁργανώσεως τῆς Νεολαίας μας διὰ τῆς ἀνασυντάξεως τῆς Ε. Ν. Γ.Ο.Χ.Τ.Ε. Εἰς χιλιάδας ἀριθμοῦνται οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι τῆς κινήσεώς μας. Μὲ πικρίαν λοιπὸν διερωτώμεθα: Αὐτοὶ οἱ λεβέντες, αὐτὰ τὰ νεῖδα διατὶ νὰ διαρρέουν ἢ πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν ἢ καὶ πρὸς ἀντίπαλα στρατόπεδα; Ἄλλωστε τὸ μέτρον τῆς ἀξίας ἐνδὸς κινήματος καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς νικηφόρου πορείας του εἶναι ἡ συνειδητὴ συμμετοχὴ εἰς αὐτὸ τῆς νεολαίας. Κίνημα χωρὶς νεολαίαν εἶναι γηράσας ὁργανισμὸς βαδίζων πρὸς τὸν τάφον.

Χαρὰς Εὐαγγέλια λοιπὸν ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς Νεολαίας μας.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ κομμωτήρια.

Πρὸ ἡμερῶν συνελήφθη εἰς κληρικὸς μας εἰς Νέαν Ἰωνίαν... ἐπὶ παλαιοημερολογητισμῷ. Τὰ ἀστυνομικὰ λοιπὸν ὄργανα ἐζήτησαν συμβουλὰς περὶ τοῦ πρακτεῖν ἀπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξεπροσώπει ἐπαξίως ὁ Ἅγιος Ρωγών. Οὗτος δίκην λεγεωναρίου, διέταξε τὴν πρόσκλησιν κούρεως διὰ τὸ ξύρισμα τοῦ κληρικοῦ. Ὁμοῖον ἐκκλησιαστικὸν ὄπλον τὸ ξυράφι τοῦ κομμωτοῦ. Μήπως ἄραγε τὸ νοσταλγοῦν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν, διὰ λόγους κομψότητος οἱ πρίγκιπες τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Φιλοθέης καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ τὸ ἀπολαύσουν τὸ κατευθύνουν εἰς τὰς παρείας τῶν ἀντιπάλων τῶν;

Οἱ πίνακες τῶν ἐκλογίμων Ἀρχιερέων

Ἀπὸ τοὺς ἐκάστοτε καταρτιζομένους πίνακας ἐκλογίμων Ἀρχιερέων, ἀπουσιάζουν ἐκλεκτοὶ καὶ ἐνάρετοι κληρικοὶ, διακρινόμενοι διὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἥθους τῶν καὶ τὸν ἱεραποστολικὸν τῶν ζήλον. Οὐτε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀδουστίνου Καντιώτου οὐτε τοῦ Χριστοφόρου Καλύβα κοσμεῖ τὸν πίνακα.

Δυνάμεθα λοιπὸν ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ διακηρύξωμεν, ὅτι τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας δὲν καταρτίζεται κατ' ἀξίαν, ἀλλὰ κατὰ σαλτιμπαγισμόν. Σημεῖον καὶ αὐτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 20οῦ αἰῶνος!!!

Ὡς περιποιεῖται τὸ Κράτος τοὺς ὑπερασπιστάς του!!

Μᾶς καταγγέλουν τὸ ἐξῆς καταπληκτικὸν γεγονός: Χωροφύλαξ ὑπηρετῶν ἐν μεγάλῃ πόλει τῆς πατρίδος μας μετετέθη εἰς ἀπρόσιτον ἐσχατιάν, διότι ἦτο...παλαιοημερολογίτης!

Ἀλλὰ παλαιοημερολογίτης θὰ πῇ ἄνθρωπος σεβόμενος μὲ βαθμὸν φανατισμὸν τὰς παραδόσεις τοῦ ἔθνους μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ παραδόσεις ὅμως ἀποτελοῦν τὸ ἀδιάσειστον θεμέλιον τοῦ μεγάλου τοῦ Ἑλλάδος μας.

Ὅταν λοιπὸν τὸ Κράτος διώκῃ τοὺς ὑποστηρικτάς του, αὐτὰ τὰ ἀγνὰ καὶ τίμια Ἑλληνόπουλα, πού δὲν διεφθάρησαν ἀπὸ τὸ μίasma τῶν ὀλιστικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν διδασκαλιῶν, τότε εἰς ποίους θὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀσφάλειάν του;

Τί ἔχουν νὰ μᾶς εἰπουν οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους;